

## Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 37 2018, nummers 941 – 965 dinsdag 2 oktober 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)  
Telefoon 088 361 1020  
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

### Inhoud

#### In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

**onderwerpen:** (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	3
Handhaving .....	4
Omgevingsrecht .....	5
Wabo .....	5
Planschade.....	6
Wet natuurbescherming.....	8

#### Disclaimer

*De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.*



Waterwet.....	9
Wet beheer rijkswaterstaatswerken.....	11
Ambtenarenrecht.....	14
Bijstand .....	15
Volksverzekeringen.....	17
Bestuursrecht overig.....	19
Wegenverkeerswet .....	19
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen .....	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Regulier.....	20
Asiel.....	22
Richtlijnen en verordeningen.....	23
Toezicht en vrijheidsontneming .....	24

## Algemeen bestuursrecht

**JnB2018, 941**

**ABRS, 26-09-2018, 201801304/1/A2**

dagelijks bestuur van waterschap Scheldestromen.

Awb 1:2 lid 1

**BELANGHEBBENDE.** Appellant is geen belanghebbende bij zijn verzoek om paaltjes op fietspaden te verwijderen. [Appellant] heeft geen bijzonder persoonlijk belang bij het gebruik van het fietspad waarop het paaltje staat waar hij tegenaan is gereden. Vaststaat dat [appellant] niet woont in de directe omgeving van dat fietspad. Dat hij, anders dan de andere fietsers, tegen het paaltje op het fietspad is gereden, daardoor letsel heeft opgelopen en in dat verband kosten heeft gemaakt, maakt niet dat hij zich ten aanzien van het gebruik van het fietspad in voldoende mate onderscheidt van andere gebruikers van het fietspad.

[ECLI:NL:RVS:2018:3107](https://ecli.nl/RVS:2018:3107)

**JnB2018, 942**

**ABRS, 26-09-2018, 201703751/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht.

Awb

**HOORPLICHT.** I.c. kon de geplande hoorzitting doorgang vinden, ondanks dat [appellant] hiervoor had afgezegd omdat zij er geen prijs op stelde daar te worden gehoord. De bezwaarschriftcommissie was niet gehouden de hoorzitting, die ook bedoeld was om het college en [eigenaar] in de gelegenheid te stellen om te worden gehoord, te laten vervallen. De bezwaarschriftcommissie was evenmin gehouden om [appellant] erop te wijzen dat haar afzegging voor de hoorzitting niet betekende dat de hoorzitting niet zou doorgaan. [Appellant] had er zelf niet zomaar van mogen uitgaan dat haar afzegging tot verval van de hoorzitting zou leiden.

[ECLI:NL:RVS:2018:3087](https://ecli.nl/RVS:2018:3087)

*Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Schadevergoeding" en "Handhaving" (JnB2018, 943 en 945).*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Schadevergoedingsrecht

**JnB2018, 943**

**ABRS, 26-09-2018, 201703751/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht.

Awb 8:88 lid 1

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 6:106 lid 1 aanhef en onder b

**VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. I.c. kan [appellant] geen aanspraak maken op vergoeding van immateriële schade. Voor zover het afzien door het college van handhavend optreden ter zake van het gebruik van de bed & breakfast voor commerciële evenementen een zekere mate van ongemak, spanning en frustratie bij [appellant] heeft teweeggebracht, laat dat onverlet dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar eer of goede naam, dan wel haar persoon op andere wijze zodanig door de hier aan de orde zijnde besluitvorming is aangetast, dat zij op grond van voormelde bepaling aanspraak kan maken op schadevergoeding. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:593](#). [ECLI:NL:RVS:2018:3087](#)**

*Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" en "Handhaving" (JnB2018, 942 en 945).*

**JnB2018, 944**

**MK CRvB, 26-09-2018 (publ. 27-09-2018), 16 6729 WIA**

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv).

Awb 8:88

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 6:119 lid 1

**VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. Afwijzing verzoek om toekenning hogere schadevergoeding dan reeds toegekende wettelijke rente. Met de vergoeding van de wettelijke rente wordt geacht alle schade, ontstaan door de vertraging in de voldoening van een geldsom, te zijn voldaan. Verwijzing naar de uitspraken van de HR van 14 januari 2005 ([ECLI:NL:HR:2005:AR0220](#) en [ECLI:NL:HR:2005:AR2760](#)). De door appellant opgevoerde materiële kosten hebben zonder uitzondering betrekking op vergoeding van schade wegens vertraging in de voldoening van een geldsom. Deze schade komt daarom, naast de reeds toegekende wettelijke rente, niet voor afzonderlijke vergoeding in aanmerking. De Raad heeft dit ten aanzien van soortgelijke kosten in verband met niet betaalbaar stellen van een bijstandsuitkering al eerder overwogen, Verwijzing naar uitspraak van 11 december 2012 ([ECLI:NL:CRVB:2012:BY6015](#)). Er is geen grond daarover thans, waar het betreft een WIA-uitkering, anders te oordelen. [ECLI:NL:CRVB:2018:2932](#)**

[Naar inhoudsopgave](#)

## Handhaving

**JnB2018, 945**

**ABRS, 26-09-2018, 201703751/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht.

bestemmingsplan "Heerjansdam-Gors"

**HANDHAVING. Bed & breakfast gebruikt voor commerciële evenementen. Strijd met bestemmingsplan. Het college was bevoegd tot handhavend optreden en diende daartoe in beginsel over te gaan. Het college heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom van handhavend optreden ter voorkoming van herhaling van de overtreding kon worden afgezien en kon worden volstaan met een mondelinge waarschuwing. Voor zover het college zich op het standpunt heeft gesteld dat het geven van een mondelinge waarschuwing in dit soort situaties in overeenstemming is met het gemeentelijke handhavingsbeleid, overweegt de Afdeling dat het primaire besluit en het besluit op bezwaar geen melding maken van dergelijk beleid en er blijkens het verhandelde ter zitting bij de Afdeling ook geen beleidsstuk is waarin dit gestelde beleid is neergelegd. Dat de beslissing om te volstaan met een mondelinge waarschuwing is gebaseerd op gemeentelijk handhavingsbeleid is dan ook niet aannemelijk geworden, nog daargelaten of zulk beleid redelijk zou kunnen worden geacht.**

[ECLI:NL:RVS:2018:3087](#)

*Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" en "Schadevergoeding" (JnB2018, 942 en 943).*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

### Wabo

**JnB2018, 946**

**ABRS, 26-09-2018, 201706794/1/A1**

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam; het college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

**WABO. Handhaving. Vlonder in kwestie is geen bouwwerk. Geen omgevingsvergunning vereist en dus geen handhavingsbevoegdheid. De vlonder bestaat uit onderleggers met daarop houten vloerdelen. Niet in geschil is dat de losse houten vloerdelen op zichzelf geen constructies zijn. De vlonder is niet met het dak verbonden, maar ligt los op het dak. Omdat de vlonder geen onderdeel uitmaakt van het dak waarop de vlonder rust, is van een dakconstructie geen sprake. Dat de houten vloerdelen aan een losliggend frame van onderleggers zijn bevestigd, is niet voldoende om de vlonder als constructie en daarmee als bouwwerk te kwalificeren. Evenmin is daarvoor voldoende dat de vlonder is gelegen binnen de contouren van de opstaande met zink afgewerkte dakrand en op die manier steun vindt. Het aangebrachte isolatiemateriaal maakt dat niet anders. Verwijzing naar ABRs 25-07-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2510](#).**

[ECLI:NL:RVS:2018:3097](#)

**JnB2018, 947**

**ABRS, 26-09-2018, 201704293/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

**WABO. Handhaving. College kon in dit geval handhavingsverzoek garage niet afwijzen in afwachting van de uitspraak van de Afdeling over de omgevingsvergunning voor de bouw van de garage. Dat de omgevingsvergunning nog niet onherroepelijk was, mocht voor het college geen reden zijn om te volstaan met een marginale bouwtechnische toets ten aanzien van een aantal aspecten.**

Bij besluit van 1 februari 2016 heeft het college een verzoek van [appellant] om handhavend op te treden ten aanzien van een door [eigenaar] gebouwde garage/berging met overkapping (hierna: de garage) afgewezen.

[...] Nu [appellant] in haar handhavingsverzoek heeft gesteld dat de garage niet in overeenstemming met de daarvoor verleende omgevingsvergunning is gebouwd, was het college gehouden te beoordelen of zich een afwijking van die vergunning voordeed en, zo ja, of zich bijzondere omstandigheden voordeden om af te zien van handhavend optreden vanwege die afwijking. Dat de omgevingsvergunning voor de bouw van de garage nog niet onherroepelijk was, mocht voor het college geen reden zijn om bij het nemen van het besluit van 1 februari 2016 af te zien van die beoordeling en te volstaan met een marginale bouwtechnische toets ten aanzien van een aantal aspecten. Dat de mogelijkheid bestond dat na handhavend optreden wegens afwijking van de omgevingsvergunning zou blijken dat die vergunning niet of niet zonder wijzigingen in stand kon blijven, waardoor tussentijdse maatregelen van [eigenaar] om de garage in overeenstemming met de vergunning te brengen weer ongedaan gemaakt zouden moeten worden, kon op zichzelf geen bijzondere omstandigheid zijn om af te zien van handhavend optreden. Het is immers de keuze van [eigenaar] geweest om de garage te bouwen zonder de uitkomst van tegen de omgevingsvergunning ingestelde rechtsmiddelen af te wachten. De rechtbank heeft dit miskend en is ten onrechte tot het oordeel gekomen dat het college het handhavingsverzoek bij het besluit van 1 februari 2016 kon afwijzen in afwachting van de uitspraak van de Afdeling over de omgevingsvergunning. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3086](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Planschade

**JnB2018, 948**

**MK ABRs, 26-09-2018, 201703388/1/A2, 201703389/1/A2, 201703395/1/A2 en 201703396/1/A2**

college van burgemeester en wethouders van Leusden.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2

**PLANSCHADE. In dit geval mag op de directe planschade als gevolg van de bestemming van de gronden tot tijdelijk waterbergingsgebied aftrek wegens het normaal maatschappelijk risico worden toegepast. Bestemming tijdelijke waterberging is een normale maatschappelijke ontwikkeling die in de lijn van de verwachtingen lag.**

[Afwijzing] [...] tegemoetkoming in planschade

[...] [appellant] en anderen [...] stellen schade te lijden als gevolg van het op 25 februari 2010 in werking getreden bestemmingsplan "Buitengebied 2009" (hierna: het nieuwe bestemmingsplan) waarin aan (delen van) hun gronden de dubbelbestemming "Tijdelijke waterberging" is toegekend.

[...] [appellant] en anderen worden niet gevolgd in hun betoog dat in dit geval op de directe planschade in het geheel geen aftrek wegens het normaal maatschappelijk risico mag worden toegepast. De Wro biedt daarvoor geen grondslag. Voorts is in de door [appellant] en anderen aangehaalde passages uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Waterwet (Kamerstukken II 2006-2007, 30 818, nr. 3, blz. 132, en 2007-2008, 30 818, nr. 4, blz. 15 en 16, en nr. 7, blz. 12 en 22) vermeld dat voorheen voor een aantal gevallen waarin gedoogplichten werden opgelegd volledige schadevergoeding mogelijk was en dat dit mogelijk blijft onder de nieuwe schadevergoedingsregeling in de Waterwet. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat bij de directe planschade als gevolg van de bestemming van de gronden tot tijdelijk waterbergingsgebied, in afwijking van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro, geen aftrek wegens het normaal maatschappelijk risico mag worden toegepast. Verder kan de stelling van [appellant] en anderen dat met de toepassing van de gedoogplichten op grond van de artikelen 5.24 en 5.26 van de Waterwet een inbreuk op hun eigendomsrecht als bedoeld in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM wordt gemaakt, wat daar overigens ook van zij, evenmin leiden tot het oordeel dat de directe planschade volledig dient te worden vergoed. Deze gedoogplichten kunnen leiden tot feitelijke aantasting van onroerende zaken en kunnen niet op één lijn worden gesteld met de in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro vermelde planologische besluiten die tot planschade kunnen leiden. Voor zover [appellant] en anderen beogen te betogen dat de toepassing van een aftrek wegens het normaal maatschappelijk risico bij directe planschade in strijd is met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, faalt ook dat betoog. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA2858](#)), heeft de toepassing van een aftrek wegens het normaal maatschappelijk risico niet tot gevolg dat de aanvrager zijn eigendom wordt ontnomen in de zin van die verdragsbepaling.

[appellant] en anderen worden evenmin gevolgd in hun betoog dat de rechtbank heeft miskend dat, gelet op de aard van de schade in dit geval, het normaal maatschappelijk risico voor de indirecte planschade niet meer kan bedragen dan 2%. Zij gaan met hun betoog eraan voorbij dat de rechtbank heeft overwogen dat het college op grond van artikel 6.2, tweede lid, van de Wro een drempel van in ieder geval 2% kan toepassen, maar dat het college eerst de (absolute) omvang van de waardevermindering en de (absolute) omvang van het normaal maatschappelijk risico dient vast te stellen. Bij deze nog door het college te verrichten beoordeling kan de aard van de schade een rol spelen.

[...] Anders dan [appellant] en anderen betogen, heeft het college zich, in navolging van de SAOZ, terecht op het standpunt gesteld dat de planologische ontwikkeling een normale maatschappelijke ontwikkeling is die in de lijn van de verwachtingen lag. De SAOZ heeft kunnen concluderen dat, omdat de gronden laag zijn gelegen en nabij een watergang, de planologische aanwijzing van die gronden als tijdelijke waterberging een normale maatschappelijke ontwikkeling is. De stelling van [appellant] en anderen dat een dergelijke ligging een veel voorkomende situatie is, maakt dat niet anders. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3120](#)

*Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Waterwet' (JnB2018, 951).*

#### **JnB2018, 949**

##### **Tussenuitspraak MK ABRS, 26-09-2018, 201702992/1/A2**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.3 aanhef en onder b

**PLANSCHADE. Voorzienbaarheid. Het college heeft aan zijn besluitvorming ten onrechte het standpunt ten grondslag gelegd dat [appellante] het risico dat de horecafunctie onder het oude bestemmingsplan zou komen te vervallen, passief heeft aanvaard. De rechtbank heeft [appellante] ten onrechte tegengeworpen dat zij tijdens de zogenoemde benuttingsperiode [red: van 23-11-2011 tot 18-07-2013] geen concrete pogingen heeft ondernomen om de voorheen onder het bestemmingsplan bestaande horecafunctie te benutten. [appellante] heeft de bedrijfsruimte op de tweede etage van het pand van 1 april 2005 tot 31 maart 2015 verhuurd. Op het moment dat [appellante] met huurder de huurovereenkomst sloot, was niet te voorzien dat de bedrijfsruimte in de toekomst niet meer voor horecafuncties gebruikt zou kunnen worden. Omdat de huurovereenkomst tot 31 maart 2015 duurde, kon [appellante] gedurende de benuttingsperiode niet vrijelijk over deze bedrijfsruimte beschikken. Daargelaten of met de realisatie van de horecafunctie planschade was voorkomen, was [appellante] ook feitelijk niet in staat de huurder te verplichten om de onder het oude bestemmingsplan bestaande horecafunctie te realiseren.**

[ECLI:NL:RVS:2018:3133](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

#### **Wet natuurbescherming**

#### **JnB2018, 950**

##### **MK Rechtbank Noord-Holland, 19-09-2018 (publ. 26-09-2018), HAA 17/4979**

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8 lid 5, 3.10, 3.15 lid 2, 3.26 lid 3

Regeling natuurbescherming (Regeling) 3.1 lid 4



**WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing voor het doden van konijnen en het dichten van konijnenholten voor elementen die niet binnen de reikwijdte vallen van de landelijke vrijstelling voor de soort konijn. De rechtbank gaat er met verweerder van uit dat ten tijde van het bestreden besluit een landelijke vrijstelling voor de soort konijn gold, zoals bedoeld in artikel 3.15, tweede lid, van de Wnb. De rechtbank kan verweerder volgen in diens stelling dat deze landelijke vrijstelling ook betrekking heeft op schade aan sportvelden. Weliswaar was op het moment dat het bestreden besluit werd genomen in dit verband nog sprake van een foutieve verwijzing in artikel 3.1, vierde lid, van de Regeling, omdat in dit artikel werd verwezen naar artikel 3.10, eerste lid en onder b, van de Wnb en niet – zoals wel had moeten – naar het tweede lid en onder b van dit artikel. Deze foutieve verwijzing is hersteld bij een op 3 oktober 2017 gepubliceerde wijziging van de Regeling natuurbescherming. Deze wijziging is op 4 oktober 2017 en daarmee een dag na verzending van het bestreden besluit in werking getreden. Omdat evenwel evident is dat de aanvankelijke redactie van artikel 3.1, vierde lid, van de Regeling een kennelijke fout betrof, kan aan de onjuistheid van de verwijzing worden voorbijgegaan. Verweerder heeft het verlenen van de ontheffing mogen beperken tot de elementen die buiten de reikwijdte van de landelijke vrijstelling voor de soort konijn vallen.**

[ECLI:NL:RBNHO:2018:8022](https://ecli.nl/RBNHO:2018:8022)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Waterwet

**JnB2018, 951**

**MK ABRS, 26-09-2018, 201703388/1/A2**

college van burgemeester en wethouders van Leusden.

Wet op de ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 6.1, 6.2

Invoeringswet Waterwet 2.34 lid 1

Waterwet 7.14 lid 1, 7.16

**WATERWET. Afwijzing aanvragen om tegemoetkoming planschade. Anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de rechtspraak van de Afdeling over bestemmingsplannen, is er op grond van artikel 7.16 van de Waterwet geen samenloop mogelijk van zowel schadevergoeding op grond van artikel 7.14 van de Waterwet als tegemoetkoming in planschade op grond van afdeling 6.1 van de Wro. Artikel 7.16 bevat een voorrangregeling die inhoudt dat indien een belanghebbende een schadevergoeding als bedoeld in artikel 7.14, eerste lid, vraagt of kan vragen, afdeling 6.1 van de Wro niet van toepassing is.**

Besluiten waarbij het college de aanvragen van onderscheidenlijk [appellanten sub 1], [appellant sub 2], [appellant sub 3] en [appellant sub 4] om een tegemoetkoming in planschade heeft afgewezen. (...)

-ambtshalve beoordeling toepassing artikel 7.16 van de Waterwet (...)



De rechtbank heeft in de tussenuitspraak ambtshalve geoordeeld dat in dit geval, gelet op artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet, artikel 7.16 van de Waterwet van toepassing is. Zij heeft daartoe overwogen dat het schadeveroorzakende feit waarvoor [appellant] en anderen elk een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade hebben ingediend, zich pas na de inwerkingtreding van de Waterwet heeft voorgedaan. Naar het oordeel van de rechtbank betekent het van toepassing zijn van artikel 7.16 van de Waterwet niet dat [appellant] en anderen niet voor een tegemoetkoming in planschade op grond van afdeling 6.1 van de Wro in aanmerking kunnen komen. Zij heeft overwogen dat uit zowel de tekst van artikel 7.16 van de Waterwet als uit de rechtspraak van de Afdeling volgt dat vergoeding van planschade slechts is uitgesloten voor zover het waterschap gehouden is de betreffende schade te vergoeden.

De Afdeling volgt de rechtbank hierin niet en overweegt daartoe het volgende. De rechtbank is bij de toetsing aan artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet ten onrechte uitgegaan van de datum van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan, te weten 25 februari 2010. Uit artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet volgt dat de artikelen 7.14 tot en met 7.17 van de Waterwet niet van toepassing zijn indien de schade is veroorzaakt door een uitoefening van een taak of bevoegdheid die plaatsvond voor het tijdstip van inwerkingtreding van die artikelen. De uitoefening van een taak of bevoegdheid heeft in dit geval betrekking op de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan door de gemeenteraad op 2 april 2009. Omdat die vaststelling plaatsvond voor de inwerkingtreding van de artikelen 7.14 tot en met 7.17 van de Waterwet, volgt uit artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet dat artikel 7.16 van de Waterwet niet van toepassing is. Dit betekent dat afdeling 6.1 van de Wro van toepassing is op de aanvragen van [appellant] en anderen. De rechtbank is, zij het op onjuiste gronden, tot dezelfde conclusie gekomen.

Hoewel artikel 7.16 van de Waterwet in deze zaak niet van toepassing is, ziet de Afdeling in de door de rechtbank op basis van de rechtspraak van de Afdeling aan die bepaling gegeven uitleg aanleiding hierop in te gaan. Anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de rechtspraak van de Afdeling over bestemmingsplannen, is er op grond van artikel 7.16 van de Waterwet geen samenloop mogelijk van zowel schadevergoeding op grond van artikel 7.14 van de Waterwet als tegemoetkoming in planschade op grond van afdeling 6.1 van de Wro. In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2008-2009, 31 858, nr. 3, blz. 36 en 37) is over artikel 7:12a (nu artikel 7.16) van de Waterwet vermeld dat om te voorkomen dat ten gevolge van de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer via twee sporen schadevergoeding moet worden gevraagd - zowel een tegemoetkoming in de planologische schade op grond van afdeling 6.1 van de Wro als schadevergoeding op grond van artikel 7.14 van de Waterwet - een voorrangregeling in artikel 7.16 wordt opgenomen. Doel van deze voorrangregeling is om ook de door de uitoefening van taken of bevoegdheden in het kader van het waterbeheer veroorzaakte planologische schade onder de werking van de Waterwet af te handelen. De regeling heeft ook betrekking op de mogelijke samenloop met verzoeken om een tegemoetkoming in de planologische schade als bedoeld in afdeling 6.1 van de Wro die op grond van die wet eventueel zouden kunnen worden ingediend bij een bestuursorgaan dat niet betrokken is bij de schadeveroorzakende

rechtmatige uitoefening van taken of bevoegdheden in het kader van het waterbeheer. Om te voorkomen dat een burger bijvoorbeeld ten behoeve van de aanleg van een bergingsgebied door de waterbeheerder zowel een tegemoetkoming in de planologische schade op grond van afdeling 6.1 van de Wro bij de gemeente moet vragen als schadevergoeding op grond van artikel 7.14 bij de waterbeheerder, wordt de afhandeling van de schade volledig in handen van de waterbeheerder gelegd. Uit deze toelichting en de tekst van de bepaling zelf volgt dat artikel 7.16 een voorrangregeling bevat die inhoudt dat indien een belanghebbende een schadevergoeding als bedoeld in artikel 7.14, eerste lid, vraagt of kan vragen, afdeling 6.1 van de Wro niet van toepassing is. De door de rechtbank aan artikel 7.16 gegeven uitleg kan dus niet worden gevolgd. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3120](#)

*Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Planschade' (JnB2018, 948).*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Wet beheer rijkswaterstaatswerken

**JnB2018, 952**

**MK ABRS, 19-09-2018, 201800298/1/A1**

minister van Infrastructuur en Milieu (thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat).

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (hierna: Wbr) 1, 2 lid 1 en 2, 3 lid 1 en 2

**WET BEHEER RIJKSWATERSTAATSWERKEN. Terecht geen grond voor het oordeel dat de minister de aanvraag voor de realisatie van twee energie-laadpunten had moeten weigeren, omdat een e-laadpunt als aanvullende voorziening op de verzorgingsplaats niet in overeenstemming met het geldende beleid zou zijn.**

**RELATIVITEITSVEREISTE. Aangezien [appellant] op de verzorgingsplaats een e-laadpunt als basisvoorziening exploiteert, bestaat er geen grond voor het oordeel dat artikel 3 van de Wbr kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellant].**

Besluit waarbij de minister [vergunninghouder] vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste en tweede lid van de Wbr verleend voor het wijzigen van de eerder in 1977 verleende vergunning voor het maken, hebben en exploiteren van een motorbrandstoffenverkoop punt op de verzorgingsplaats 'De Andel', gelegen langs rijksweg A12. De wijziging betreft de realisatie van twee energie-laadpunten (hierna: e-laadpunten). (...)

Het toetsingskader voor aanvragen om een vergunning voor het aanbieden van voorzieningen op een verzorgingsplaats langs rijkswegen, als bedoeld in artikel 3 van de Wbr, is het beleid, zoals neergelegd in de op 22 maart 2004 vastgestelde 'Kennisgeving Voorzieningenbeleid op verzorgingsplaatsen langs rijkswegen' (hierna: de Kennisgeving).

De Kennisgeving is in 2011 (Stcrt. 2011, nr. 23149), 2013 (Stcrt. 2013, nr. 32624) en 2017 (Stcrt. 2017, nr. 11880) gewijzigd.

In het beleid wordt onderscheid gemaakt tussen basisvoorzieningen en aanvullende voorzieningen. In de Kennisgeving, zoals deze luidde tot 10 januari 2012, werden de volgende drie basisvoorzieningen onderscheiden: een benzinestation, een wegrestaurant en een servicestation. De houder van een vergunning voor een basisvoorziening mag aanvullende voorzieningen aanbieden. Voor het vestigen en wijzigen van een basisvoorziening en het aanbieden van aanvullende voorzieningen is een vergunning op grond van de Wrb vereist. (...)

Met de in 2011 gewijzigde Kennisgeving, in werking getreden op 10 januari 2012, wordt naast het benzinestation, het wegrestaurant en het servicestation ook het e-laadpunt als basisvoorziening aangemerkt. (...)

Met de in 2013 gewijzigde Kennisgeving is onder meer aan de Kennisgeving toegevoegd dat het vergunninghouders van energielaadpunten als basisvoorziening niet is toegestaan aanvullende voorzieningen (zoals een gemakswinkel, autowasstraat, snoepautomaat, etc.) aan te bieden.

Met de wijziging in 2017 is onder meer aan de Kennisgeving toegevoegd dat per verzorgingsplaats slechts één basisvoorziening van een elektrisch laadpunt zal worden toegestaan. Indien er meer dan één aanvrager is, wordt onder de aanvragers geloot. Indien binnen de termijn van 6 weken geen aanvraag is ingediend, worden aanvragen van na die termijn behandeld op volgorde van binnenkomst. (...)

[Appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de minister de vergunning heeft verleend in strijd met het beleid inzake voorzieningen op verzorgingsplaatsen langs rijkswegen. (...)

Niet in geschil is dat voorafgaand aan de op 10 januari 2012 in werking getreden wijziging van de Kennisgeving exploitanten van een bestaande basisvoorziening de mogelijkheid hadden een e-laadpunt als aanvullende voorziening te plaatsen en te exploiteren. In de toelichting op de gewijzigde Kennisgeving is gewezen op die bestaande mogelijkheid. De gewijzigde Kennisgeving bepaalt niet dat dit na de inwerkingtreding van de wijziging niet langer mogelijk is. Dit valt naar het oordeel van de Afdeling evenmin daaruit af te leiden. De Afdeling acht hierbij van belang dat in de toelichting juist is vermeld dat de Kennisgeving op één onderdeel wordt gewijzigd, namelijk om aan de drie toegestane basisvoorzieningen een vierde basisvoorziening, een e-laadpunt, toe te voegen. Verder is daarin vermeld dat hierdoor de plaatsing van e-laadpunten niet alleen afhankelijk is van de exploitanten van bijvoorbeeld bestaande benzinestations, maar ook derden de mogelijkheid wordt geboden om e-laadpunten te realiseren. De Afdeling acht hierbij nog van belang dat, zoals de minister heeft toegelicht, de beperking van de mogelijkheid om e-laadpunten als aanvullende voorziening te realiseren in strijd zou zijn met zijn bedoeling om een landelijk dekkend netwerk van laadpunten langs rijkswegen te realiseren. Hieruit volgt dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, voor zowel een e-laadpunt als aanvullende voorziening als een e-laadpunt als basisvoorziening op dezelfde verzorgingsplaats een vergunning op grond van de Wbr kan worden verleend.

Voor zover [appellant] stelt dat een e-laadpunt geen aanvullende voorziening bij een benzinestation kán zijn, omdat snelladen geen dienst is die kan worden afgenomen in

aanvulling op het tanken van motorbrandstof, leidt dit niet tot een ander oordeel. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat volgens het beleid een aanvullende voorziening een functionele relatie dient te hebben met het weggebruik. Dit betekent niet dat de aanvullende voorziening ook een functionele relatie moet hebben met de hoofdactiviteit.

[Appellant] kan evenmin worden gevolgd in haar betoog dat de minister heeft gehandeld in strijd met de in de gewijzigde Kennisgeving opgenomen verdelingsprocedure. De door [appellant] bedoelde behandelvolgorde ziet naar het oordeel van de Afdeling alleen op de volgorde van de behandeling van aanvragen om een vergunning voor een e-laadpunt als basisvoorziening. De Afdeling acht hierbij van belang dat de verdelingsprocedure in de gewijzigde Kennisgeving is beschreven onder het kopje 'Procedure' in hoofdstuk 2a over het e-laadpunt. Dit hoofdstuk ziet, zoals blijkt uit de eerste zin daarvan, op een e-laadpunt als basisvoorziening. Het door [appellant] vermelde proces-verbaal van de loting die heeft plaatsgevonden, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. In dat proces-verbaal wordt gewezen op het met de wijziging van de Kennisgeving mogelijk gemaakte e-laadpunt, hetgeen, zoals hiervoor is overwogen, een e-laadpunt als basisvoorziening is. Anders dan [appellant] betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich bij aanvragen om een vergunning voor een e-laadpunt als aanvullende voorziening ten onrechte niet heeft gehouden aan de in de gewijzigde Kennisgeving omschreven procedure.

Gelet op het voorgaande, kan [appellant] niet worden gevolgd in haar betoog dat volgens de gewijzigde Kennisgeving slechts één e-laadpunt en uitsluitend als basisvoorziening op een verzorgingsplaats is toegestaan en dat de minister heeft gehandeld in strijd met de in de gewijzigde Kennisgeving opgenomen procedure inzake de verdeling van de vergunningen. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de minister de aanvraag van [vergunninghouder] had moeten weigeren, omdat een e-laadpunt als aanvullende voorziening op de verzorgingsplaats niet in overeenstemming met het geldende beleid zou zijn. Het betoog faalt. (...)

[Appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat artikel 8:69a van de Awb zich niet tegen het vernietigen van het besluit van 25 oktober 2017 verzet. (...)

Naar het oordeel van de Afdeling behoren bij de belangenafweging die in het kader van de toetsing aan artikel 3 van de Wbr dient te worden gemaakt, in ieder geval te worden betrokken de belangen van degenen die op de verzorgingsplaats een voorziening aanbieden. De exploitant van die voorziening heeft er belang bij dat gebruikers van de diensten die de exploitant aanbiedt de voorziening op een veilige wijze kunnen bereiken en daarvan op een veilige wijze gebruik kunnen maken. Aangezien [appellant] op de verzorgingsplaats een e-laadpunt als basisvoorziening exploiteert, bestaat er geen grond voor het oordeel dat artikel 3 van de Wbr kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellant]. Het betoog slaagt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2996](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Ambtenarenrecht

**JnB2018, 953**

**MK CRvB, 20-09-2018, 16/5114 AW, 16/7176 AW**

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Ambtenarenreglement Rotterdam (AR) 49, aanhef en onder d, 52

**AMBTENARENRECHT. KORTING OP BEZOLDIGING. De Raad komt tot het oordeel dat de arbeidsongeschiktheid van betrokkene in overwegende mate is veroorzaakt door de blootstelling aan het middel "Biomos". De Raad volgt medisch specialist Rooijackers in zijn conclusie. Zijn rapportage, in zijn hoedanigheid van medisch specialist (longarts) en nadere schriftelijke toelichting geven blijk van een zorgvuldig onderzoek en zijn inzichtelijk en consistent. De conclusie is goed gemotiveerd en steunt op de bevindingen. De Raad acht de motivering van de conclusie waartoe de bedrijfsarts is gekomen minder overtuigend. Zijn standpunt dat de historische anamnese, voor zover die dient ter vaststelling van de ernst van de aandoening, onbetrouwbaar is, is niet onderbouwd. Bovendien deelt de Raad het standpunt van Rooijackers dat de ernst van de aandoening niet ter zake doet, maar dat het gaat om de gevolgen van aandoening 2 (Astma of COPD GOLD I-II) voor de ervaren klachten en het dagpatroon. (...) Tot slot kent de Raad betekenis toe aan het feit dat beide deskundigen het erover eens zijn, zoals ter zitting is vastgesteld, dat de factor roken voor het ontstaan van aandoening 2 niet van belang is. Dit alles brengt mee dat betrokkene aannemelijk heeft gemaakt dat zijn arbeidsongeschiktheid in overwegende mate is veroorzaakt door contact met het middel en daarmee door het werk. Nu aldus sprake is van arbeidsongeschiktheid in en door de dienst was het college niet bevoegd de bestreden korting toe te passen en die korting te verlengen.**

[ECLI:NL:CRVB:2018:2855](https://ecli.nl/crvb/2018/2855)

**JnB2018, 954**

**MK Rechtbank Rotterdam, 24-09-2018, ROT 18/621**

dagelijks bestuur van de BAR-organisatie, verweerder.

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitwerkingsovereenkomst (CAR-UWO) 8:13

**AMBTENARENRECHT. ONVOORWAARDELIJK ONTSLAG WEGENS ERNSTIG PLICHTSVERZUIM. In totaal heeft eiseres zeven keer over een periode van meer dan drie jaar de BRP/GBA geraadpleegd voor privédoeleinden. Dat de verschillende raadplegingen zijn te herleiden tot hetzelfde doel, namelijk het achterhalen van de verblijfplaats van [persoon 1] en de kinderen uit haar relatie met [persoon 2], betekent niet dat sprake is van één handeling. Bij elke afzonderlijke raadpleging van de BRP/GBA dient de afweging te worden gemaakt of die raadpleging legitiem is. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 2 maart 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:887](https://ecli.nl/crvb/2017/887)). Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres bij iedere raadpleging kunnen en moeten inzien dat het ontoelaatbaar was dat ze**

**de BRP/GBA voor privédoeleinden gebruikte. Eiseres heeft zich hiermee niet gedragen zoals het een goed ambtenaar betaamt, ook in de periode waarin eiseres nog niet door verweerder was beëdigd of waarin de BAR-organisatie nog geen vastgesteld integriteitsbeleid had. De rechtbank acht de opgelegde straf van onvoorwaardelijk ontslag, gezien de aard en de ernst van het meermalen en over een langere periode raadplegen van de BRP/GBA voor privédoeleinden in het licht van de terecht gestelde hoge eisen aan de betrouwbaarheid en integriteit van ambtenaren van verweerder, vooral ook van ambtenaren die toegang hebben tot vertrouwelijke persoonsgegevens van burgers, niet onevenredig zwaar. Verweerder stelt zich terecht op het standpunt dat dit plichtsverzuim het strafontslag zelfstandig kan dragen.**

[ECLI:NL:RBROT:2018:7868](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

**JnB2018, 955**

**MK CRvB, 01-10-2018, 15/4971 WWB**

dagelijks bestuur van de Uitvoeringsorganisatie Baanbrekers.

IOAW

WWB 17

**BIJSTAND. INTREKKING EN TERUGVORDERING. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. RECHTMATIGHEID ONDERZOEK IN BUITENLAND. Het in Turkije verkregen bewijs van verzwegen onroerend goed in Turkije mocht worden gebruikt om bijstand in te trekken en terug te vorderen.**

In het kader van het project "Vermogen in het buitenland" is onderzoek verricht naar eventueel vermogen van appellanten in Turkije. De resultaten van het onderzoek waren voor het dagelijks bestuur aanleiding om de bijstand van appellanten met ingang van 1 augustus 2011 en de IOAW-uitkering over de perioden van 11 november 2002 tot 1 november 2005 en van 17 september 2009 tot 1 augustus 2011 in te trekken. Tevens zijn de kosten van bijstand en de ten onrechte ontvangen IOAW-uitkering over deze perioden van appellanten teruggevorderd tot een bedrag van in totaal € 114.875,05. Aan dit besluit is ten grondslag gelegd dat appellanten de op hen rustende inlichtingenverplichting hebben geschonden door geen melding te maken van de (mede) op naam van appellant geregistreerde onroerende zaken.

Raad: Appellanten hebben ter zitting uitdrukkelijk het geschil beperkt tot de vraag of (...) de resultaten van het onderzoek in Turkije rechtmatig zijn verkregen en aan de besluitvorming ten grondslag mogen worden gelegd.

Het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, Trb. 1965, 10, waarbij Turkije en Nederland partij zijn, heeft blijkens artikel 1 daarvan alleen betrekking op rechtshulp in procedures die betrekking hebben op strafbare feiten. Daarvan is hier geen sprake. Het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake sociale zekerheid, Trb. 1966, 155, en het Administratief Akkoord met betrekking

tot de wijze van toepassing van het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake sociale zekerheid, Trb. 1968, 23, bevatten ook niet de verplichting om een onderzoek naar rechtmatigheid van bijstandsverlening over te laten aan de Turkse autoriteiten of dat onderzoek slechts te verrichten met toestemming van de Turkse autoriteiten. Deze internationale overeenkomsten zien volgens artikel 2 van het laatstgenoemde verdrag niet op de uitvoering van bijstandswetgeving.

Bij de vraag of bewijs, vergaard door, in opdracht of onder verantwoordelijkheid van Nederlandse bestuursorganen, bij besluitvorming of de toetsing daarvan in een bestuursrechtelijke procedure rechtmatig mag worden gebruikt, is slechts van belang of dat bewijs naar Nederlands recht, daaronder begrepen het in Nederland geldende internationale en Europese recht, rechtmatig is verkregen. Niet bepalend is of het bewijs naar het recht van de plaats waar het is vergaard, waarop het betrekking heeft of van waaruit het afkomstig is, rechtmatig is verkregen. Voor dit oordeel wordt steun gevonden in de arresten van de Hoge Raad van 18 mei 1999, [ECLI:NL:HR:1999:ZD1335](#), 21 maart 2008, [ECLI:NL:HR:2008:BA8179](#), en 5 oktober 2010, [ECLI:NL:HR:2010:BL5629](#).

Geen regel van Nederlands recht, daaronder begrepen verdragenrecht, schrijft voor dat bewijs, vergaard door, in opdracht of onder verantwoordelijkheid van Nederlandse bestuursorganen, naar Turks recht rechtmatig moet zijn verkregen. Op grond van het Nederlandse recht dient wel, indien daartoe gronden worden opgeworpen, de toets te worden aangelegd of bijvoorbeeld het gebruik van dat bewijs in strijd komt met regels van een eerlijk proces, zoals beschermd door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), of privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, of anderszins indruist tegen wat van een behoorlijk handelend bestuursorgaan mag worden verwacht.

Er is hier op verzoek van het dagelijks bestuur door derden informatie gegeven. Niet valt in te zien hoe appellanten daardoor een eerlijk proces wordt ontnomen, nu zij de mogelijkheid hebben dit bewijs met tegenbewijs te bestrijden. Ook anderszins kan niet worden gezegd dat gebruik van bewijs, dat op verzoek van het dagelijks bestuur door tussenkomst van Bureau Buitenland is verkregen, zozeer indruist tegen wat van een redelijk handelend bestuursorgaan mag worden verwacht dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. De enkele omstandigheid dat de afgifte van dat bewijs naar Turks recht onrechtmatig zou zijn, wat daarvan zij, is daartoe onvoldoende.

Voor zover in de gronden besloten ligt dat de Nederlandse Staat in strijd handelt met regels van het volkenrecht door zonder toestemming van de Turkse autoriteiten of in strijd met het Turks recht onderzoek te laten doen naar inkomen en vermogen van appellant, kan dat appellanten niet baten, omdat die regels van volkenrecht niet de belangen van appellanten beogen te beschermen, maar die van de Turkse Staat.

Vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 5 oktober 2010, [ECLI:NL:HR:2010:BL5629](#).

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2911](#)

*Zie voorts de uitspraken [ECLI:NL:CRVB:2018:2912](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:2913](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:2914](#).*



De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Volksverzekeringen

**JnB2018, 956**

**MK CRvB, 20-09-2018, 17/2323 AOW**

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

**AOW. Anders dan de SvB is de Raad van oordeel dat appellant door het overleggen van originele jaaropgaven over 1971 en 1972, in combinatie met een origineel, op zijn volledige toenmalige naam gesteld identiteitsbewijs van de werkgever, voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij in die jaren in Nederland heeft gewerkt. Nu originele jaaropgaven zijn overgelegd, kent de Raad geen zelfstandige betekenis toe aan het feit dat appellant niet is teruggevonden in het archief van de werkgever, een pensioenfonds of het bevolkingsregister. De Raad ziet geen reden om te veronderstellen dat de jaaropgaven zijn vervalst. Als de gegevens van appellant wel in het archief van een onafhankelijke bron zouden zijn teruggevonden, zou dit niet meer informatie opleveren dan dat inderdaad een persoon met de naam [naam 3] dan wel [naam 3] in 1971 en 1972 in dienst van [NV] heeft gewerkt. Dit staat op basis van de originele jaaropgaven, die juist strekken tot bewijs van de dienstbetrekking, het loon en de verrichte inhoudingen, al vast. Er zou echter niet meer of minder duidelijkheid zijn over de vraag of appellant de betreffende persoon is. Het feit dat appellant niet in de desbetreffende registers is teruggevonden kan in dit specifieke geval dan ook niet in zijn nadeel worden uitgelegd. Dat zou anders zijn als slechts kopieën van jaaropgaven zouden zijn overgelegd. Appellant heeft alsnog met ingang van 1 juli 2012 recht op een AOW-pensioen op basis van twee verzekerde jaren. Over het tijdvak hiervóór hoeft de SvB niet terug te komen van het eerdere afwijzingsbesluit.**

[ECLI:NL:CRVB:2018:2851](#)

**JnB2018, 957**

**MK CRvB, 20-09-2018, 16/2910 AOW-P e.a.**

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EEG) nr. 1408/71 13 lid 1 sub b, 14 lid 1 sub a, 14 lid 2 sub a

**AOW. PREJUDICIËLE VRAGEN. Verzekeringsplicht vrachtwagenchauffeurs.**

De Centrale Raad van Beroep verzoekt het HvJEU bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU antwoord te geven op de volgende vragen:

1A. Moet artikel 14, tweede lid, sub a, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 zo worden uitgelegd dat onder omstandigheden als die van de hoofdgedingen de internationaal

vrachtwagenchauffeur in loondienst wordt aangemerkt als behorend tot het rijdend personeel van:

- a. de vervoersonderneming die de betrokkene heeft aangeworven, waaraan de betrokkene feitelijk voor onbepaalde tijd volledig ter beschikking staat, die het feitelijke gezag over de betrokkene uitoefent en te wiens laste de loonkosten feitelijk komen, dan wel
- b. de onderneming die met de vrachtwagenchauffeur formeel een arbeidsovereenkomst heeft gesloten en die volgens afspraak met de onder a. bedoelde vervoersonderneming aan de betrokkene een salaris betaalde en daarover premies afdroeg in de lidstaat waar zich de zetel van deze onderneming bevindt en niet in de lidstaat waar zich de zetel van de onder a. bedoelde vervoersonderneming bevindt;
- c. zowel de onderneming onder a als de onderneming onder b?

1B. Moet artikel 13, eerste lid, sub b, van Verordening (EG) nr. 883/2004 zo worden uitgelegd dat onder omstandigheden als die van de hoofdingen als werkgever van de internationaal vrachtwagenchauffeur in loondienst wordt aangemerkt:

- a. de vervoersonderneming die de betrokkene heeft aangeworven, waaraan de betrokkene feitelijk voor onbepaalde tijd volledig ter beschikking staat, die het feitelijke gezag over de betrokkene uitoefent en te wiens laste de loonkosten feitelijk komen, dan wel
- b. de onderneming die met de vrachtwagenchauffeur formeel een arbeidsovereenkomst heeft gesloten en die volgens afspraak met de onder a. bedoelde vervoersonderneming aan de betrokkene een salaris betaalde en daarover premies afdroeg in de lidstaat waar zich de zetel van deze onderneming bevindt en niet in de lidstaat waar zich de zetel van de onder a. bedoelde vervoersonderneming bevindt;
- c. zowel de onderneming onder a als de onderneming onder b?

2. Voor het geval in omstandigheden als die van de hoofdingen als werkgever wordt beschouwd de onderneming bedoeld in vraag 1A, onder b, en in vraag 1B, onder b: Gelden de specifieke vereisten waaronder werkgevers, zoals uitzendbureaus en andere intermediairs, een beroep kunnen doen op de in artikel 14, eerste lid, sub a, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 12 van Verordening (EG) nr. 883/2004 opgenomen uitzonderingen op het werklandbeginsel, in de hoofdingen naar analogie ook geheel of gedeeltelijk voor de toepassing van artikel 14, tweede lid, sub a, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 13, eerste lid, sub b, van Verordening (EG) nr. 883/2004?

3. Voor het geval in omstandigheden als die van de hoofdingen als werkgever wordt beschouwd de onderneming bedoeld in vraag 1A, onder b, en in vraag 1B, onder b, en vraag 2 ontkennend wordt beantwoord:

Is er bij de in dit verzoek weergegeven feiten en omstandigheden sprake van een situatie die is te duiden als misbruik van het recht van de EU en/of misbruik van het recht van de EVA? Zo ja, wat is hiervan het gevolg?

[ECLI:NL:CRVB:2018:2878](https://ecli.nl/crvb:2018:2878)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### Wegenverkeerswet

**JnB2018, 958**

**MK ABRS, 26-09-2018, 201703125/1/A2**

burgemeester van Voorschoten.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 20, 21 lid 1, 52 lid 1  
Richtlijn 2006/126/EG (Richtlijn) 7

Wegenverkeerswet 1994 (WvW 1994) 122

Reglement rijbewijzen 25a

**WEGENVERKEERSWET 1994. Artikel 7, derde lid, van de Richtlijn staat toe dat houders van een rijbewijs die de leeftijd van 50 jaar hebben bereikt ongunstiger worden behandeld dan houders van een rijbewijs die jonger zijn dan 50. Bij de Afdeling bestaat geen twijfel over de geldigheid van artikel 7, derde lid, van de Richtlijn. Gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 22 oktober 1987, ziet de Afdeling geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen over de geldigheid van de Richtlijn. Dit brengt met zich mee dat evenmin aanleiding bestaat om de geldigheid van artikel 122 van de WvW 1994 en artikel 25a, eerste lid, aanhef en onder c, van het Reglement rijbewijzen te toetsen aan artikel 21, eerste lid, van het Handvest.**

[ECLI:NL:RVS:2018:3113](https://ecli.nl/RVS:2018:3113)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

**JnB2018, 959**

**MK ABRS, 26-09-2018, 201700903/1/A2**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkip) 1.50 lid 1, lid 2

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen (Besluit) 5

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Regeling) 1, 5 lid 1

**WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Bestuurlijke boete en aanwijzing. [appellante] heeft de bepalingen inzake de opvang in basisgroepen (artikel 1.50, eerste en tweede lid, Wkkip in verbinding met artikel 5, eerste lid, van de Regeling) overtreden door twee kinderen niet in hun eigen basisgroep op te vangen. Het college heeft een boete opgelegd die evenredig is aan de aard en ernst van de overtreding en de mate van verwijtbaarheid. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5 van de Regeling (Stcrt. 2012, 10966 en Stcrt. 2012, 21891) valt af te leiden dat deze bepaling tot doel heeft om de emotionele veiligheid van de kinderen die worden opgevangen te waarborgen. Voor de dagopvang is het belangrijk dat de opvang plaatsvindt in een vertrouwde eigen ruimte en met dezelfde groep kinderen en vaste**

**beroepskrachten (Stcrt. 2012, 10966). Doordat de kinderen niet in hun eigen stamgroep werden opgevangen was hun emotionele veiligheid in het geding.**

[ECLI:NL:RVS:2018:3102](#)

**JnB2018, 960**

**MK ABRS, 26-09-2018, 201706781/1/A2**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp)

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Regeling)

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2 lid 1 aanhef en onder a

**WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Aanwijzing.**

**Risico-inventarisatie. Uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen volgt niet dat de houder in de beschrijving van de risico's de ernst daarvan dient op te nemen en daaruit volgt evenmin dat in die beschrijving samenhang moet bestaan tussen de risico's en de ernst als dit risico zich verwezenlijkt.**

**VOG. Het college heeft in redelijkheid een last onder dwangsom kunnen opleggen wegens de geconstateerde overtreding inzake de VOG. Dat de desbetreffende beroepskracht na aanvang van de werkzaamheden alsnog in het bezit is gekomen van een VOG betekent niet het college van het opleggen van een last onder dwangsom had moeten afzien.**

[ECLI:NL:RVS:2018:3100](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### Regulier

**JnB2018, 961**

**MK ABRS, 24-09-2018, 201803855/1/V1**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.4 lid 3

**REGULIER. Beoordeling schrijnendheid. Het door de staatssecretaris overgelegd praktijkdocument is een vaste gedragslijn die de staatssecretaris volgt bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'overige humanitaire redenen' te verlenen. Als de staatssecretaris zo'n aanvraag afwijst, moet hij deugdelijk motiveren waarom die aanvraag, gelet op de factoren die in het praktijkdocument staan en waarop een vreemdeling zich heeft beroepen, niet voor inwilliging in aanmerking komt. De staatssecretaris hoeft daarbij niet per aangevoerde omstandigheid afzonderlijk aan te geven welk gewicht daaraan toekomt.**

De rechtbank heeft overwogen dat uit een door de staatssecretaris overgelegd praktijkdocument in samenhang met zijn uitleg ter zitting een vaste gedragslijn kan

worden afgeleid, waarbij hij zich voor de beoordeling van schrijnendheid baseert op een niet-limitatieve lijst van factoren en contra-indicaties, zonder dat hij daaraan een vast gewicht toekent. Verder heeft de rechtbank overwogen dat zij de weging van omstandigheden door de staatssecretaris moet toetsen, waarbij hem beoordelingsruimte toekomt. De staatssecretaris moet inzicht geven in de concrete op de casus toegesneden weging van factoren en contra-indicaties zoals die volgen uit het praktijkdocument en motiveren waarom de aangevoerde omstandigheden in onderling verband geen schrijnende situatie opleveren. [...]

De rechtbank heeft uit het praktijkdocument en de uitleg van de staatssecretaris ter zitting terecht de hiervoor [...] beschreven, vaste gedragslijn afgeleid. Uit die uitleg en wat de staatssecretaris in hoger beroep aanvoert blijkt namelijk dat hij het praktijkdocument voor een bestendige bestuurspraktijk gebruikt. Zo heeft hij in zijn hogerberoepschrift toegelicht dat dit praktijkdocument sinds eind 2016 voor de beslispraktijk en procesvoering beoogt inzichtelijker te maken welke omstandigheden van belang zijn bij een beoordeling of een zaak schrijnend is. Verder volgt uit paragraaf 2.15 van zijn zienswijze dat het praktijkdocument bekend is bij alle medewerkers en dat zij alle aanvragen om toepassing van de discretionaire bevoegdheid op basis hiervan beoordelen. Daarnaast blijkt uit de zittingsaantekeningen van 19 februari 2018 dat hij heeft toegelicht dat de omstandigheden die in de richtsnoerenbrief [brief van de toenmalige minister van Justitie van 21 februari 2007, Kamerstukken II 2006/07, 19 637, nr. 1131] staan en zijn overgenomen en aangevuld in het praktijkdocument, vanouds factoren zijn waarop vreemdelingen een beroep doen voor schrijnendheid. Het praktijkdocument is net als de richtsnoerenbrief een hulpmiddel voor alle medewerkers en geeft hun handvatten om te beoordelen of een zaak schrijnend is. Aan de hand van deze hulpmiddelen bewaakt een commissie schrijnende zaken een consistente gedragslijn, aldus de staatssecretaris in zijn toelichting. Anders dan hij betoogt, heeft de rechtbank geen verdergaande betekenis aan het praktijkdocument toegekend door te overwegen dat factoren uit het praktijkdocument niet doorslaggevend zijn en hij deze alleen hoeft mee te wegen als een vreemdeling daarop een beroep heeft gedaan. Het praktijkdocument is dus een vaste gedragslijn die de staatssecretaris volgt bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'overige humanitaire redenen' te verlenen. Als de staatssecretaris zo'n aanvraag afwijst, moet hij deugdelijk motiveren waarom die aanvraag, gelet op de factoren die in het praktijkdocument staan en waarop een vreemdeling zich heeft beroepen, niet voor inwilliging in aanmerking komt. [...]

Artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 geeft de staatssecretaris de discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning te verlenen aan een vreemdeling die niet op andere gronden hiervoor in aanmerking komt. Daarvan maakt hij gebruik bij zeer bijzondere individuele omstandigheden die in onderlinge samenhang bezien tot een schrijnende situatie leiden. In paragraaf B1/5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) staat alleen dat de IND terughoudend gebruik maakt van die bevoegdheid. Aanvullend hierop heeft de staatssecretaris het praktijkdocument opgesteld. Hierin staat dat de staatssecretaris niet limitatief kan aangegeven welke omstandigheden doorslaggevend zijn en dat sommige zwaarder wegen dan andere. Er zijn ook contra-

indicaties die de staatssecretaris zwaarwegend in het nadeel van een vreemdeling kan meewegen. Verder geeft het praktijkdocument bij vier factoren een voorbeeld ter illustratie van de zwaarte die in een bepaalde situatie aan de desbetreffende factor toekomt ten opzichte van een andere situatie. Tot slot komt in veel gevallen doorslaggevend gewicht toe aan gepleegde strafbare feiten en identiteitsfraude, aldus het praktijkdocument.

De staatssecretaris klaagt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd welk gewicht hij heeft toegekend aan voornoemde omstandigheden. De rechtbank heeft namelijk niet onderkend dat de in 5.1. genoemde regelgeving niet voorschrijft welk gewicht de staatssecretaris aan bij de beoordeling betrokken factoren moet toekennen. Ook het praktijkdocument doet dit niet, afgezien van een relatief gewicht voor bepaalde situaties bij vier factoren die hier niet spelen. Het is dan ook aan de staatssecretaris om bij afweging van alle aangevoerde omstandigheden aan de hand van het praktijkdocument te bezien of hij wegens schrijnende omstandigheden in het verblijf van een vreemdeling moet berusten. Daarbij komt hem beslissingsruimte toe. Uit de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AZ5171](#), waarnaar de rechtbank heeft verwezen, volgt niet dat de beginselen van rechtsgelijkheid, rechtszekerheid en consistente beslispraktijk vereisen dat de staatssecretaris in dat kader per aangevoerde omstandigheid afzonderlijk aangeeft welk gewicht daaraan toekomt.

[ECLI:NL:RVS:2018:3090](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Asiel

**JnB2018, 962**

**MK ABRS, 28-09-2018, 201709051/1/V2**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 C7/24.4.3

**ASIEL. Somalië. Ondanks dat de echtgenoot in Nederland rechtmatig verblijf heeft en hij ter zitting bij de rechtbank heeft verklaard niet bereid te zijn om met de vreemdeling en hun kinderen terug te keren naar hun land van herkomst, kan de vreemdeling niet worden aangemerkt als alleenstaande vrouw in de zin van het beleid.**

De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling is gehuwd en ook feitelijk een relatie heeft met haar echtgenoot met wie zij, zoals zij zelf ter zitting bij de rechtbank nogmaals heeft bevestigd, hier in Nederland samenwoont. Evenzeer terecht heeft de staatssecretaris van belang geacht dat de verblijfsvergunning van de echtgenoot niet is verleend op asielgerelateerde gronden. Indien dergelijke gronden niet in de weg staan aan terugkeer, kan onder die omstandigheden tot uitgangspunt worden genomen dat de vreemdeling niet als alleenstaand is te beschouwen. Dat de echtgenoot ter zitting bij de rechtbank heeft gezegd niet met de vreemdeling mee te zullen gaan, maakt niet dat de staatssecretaris bij de beoordeling

van het asielrelaas met de gezinssamenstelling, zoals deze thans is in Nederland, geen rekening hoeft te houden of mag houden. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris er vanuit moet gaan dat de vreemdeling een alleenstaande vrouw is, zoals bedoeld in het beleid.

[ECLI:NL:RVS:2018:3164](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Richtlijnen en verordeningen

#### **JnB2018, 963**

##### **HvJEU (Vierde kamer), 26-09-2018, C-180/17**

X, Y tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 46

Richtlijn 2008/115/EG 13

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 18, 19 lid 2, 47

**PROCEDURE- EN TERUGKEERRICHTLIJN. Beantwoording prejudiciële vragen**  
**Afdeling. Uit de Procedure- en Terugkeerrichtlijn volgt niet dat hoger beroep 'van rechtswege' schorsende werking moet hebben.**

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

Artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] en artikel 13 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in het licht van artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die weliswaar voorziet in de mogelijkheid van hoger beroep tegen een uitspraak in eerste aanleg waarbij een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming en tot oplegging van een terugkeerverplichting wordt bevestigd, maar dit rechtsmiddel niet gepaard laat gaan met schorsende werking van rechtswege, ook al stelt de betrokkene dat er een ernstig risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

[ECLI:EU:C:2018:775](#)

#### **JnB2018, 964**

##### **HvJEU (Vierde kamer), 26-09-2018, C-175/17**

X tegen Belastingdienst/Toeslagen.

Richtlijn 2005/85/EG 39

Richtlijn 2008/115/EG 13

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 18, 19 lid 2, 47

**PROCEDURE- EN TERUGKEERRICHTLIJN. Beantwoording prejudiciële vragen**  
**Afdeling. Uit de Procedure- en Terugkeerrichtlijn volgt niet dat hoger beroep 'van rechtswege' schorsende werking moet hebben.**

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

Artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG [Procedurerichtlijn (oud)] en artikel 13 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in het licht van artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus

worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die weliswaar voorziet in de mogelijkheid van hoger beroep tegen een uitspraak in eerste aanleg waarbij een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming en tot oplegging van een terugkeerverplichting wordt bevestigd, maar dit rechtsmiddel niet gepaard laat gaan met schorsende werking van rechtswege, ook al stelt de betrokkene dat er een ernstig risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

[ECLI:EU:C:2018:776](#)

*Naar aanleiding van deze arresten heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een [persbericht](#) uitgebracht.*

[Naar inhoudsopgave](#)

## **Toezicht en vrijheidsontneming**

### **JnB2018, 965**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 26-09-2018, NL17.4585**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 1 lid 2

**VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het arrest Gnandi geen betrekking op de toegangsweigering, die onderdeel uitmaakt van de meeromvattende beschikking. Dat betekent dat de rechtsgevolgen van de toegangsweigering dus wel blijven gelden. Voor de maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw is slechts vereist dat de toegang is geweigerd en dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken of de voorbereiding van het vertrek of de uitzetting zal ontwijken of belemmeren.**

De rechtbank leidt hieruit [overwegingen 60 t/m 63 van het arrest Gnandi, [ECLI:EU:C:2018:465](#)] af dat het arrest Gnandi ziet op de rechtsgevolgen die voortvloeien uit het opleggen van een terugkeerbesluit alsmede de rechtsgevolgen ten aanzien van de opvang. Die rechtsgevolgen moeten bij een afwijzende asielbeschikking waartegen een (eerste) rechtsmiddel is aangewend, worden geschorst. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het arrest Gnandi geen betrekking op de toegangsweigering, die onderdeel uitmaakt van de meeromvattende beschikking. Zoals blijkt uit de vetgedrukte passages, spreekt het Hof naast de Opvangrichtlijn telkens over "het terugkeerbesluit" en "de rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit". Het gaat bovendien om een maatregel met een bijzondere en specifieke grondslag in het Unierecht, de Schengengrenscore. Anders dan eiser en de rechtbank, zittingsplaats Haarlem ([ECLI:NL:RBDHA:2018:11259](#)) leest deze rechtbank het arrest Gnandi dus niet zo dat gedurende de termijn dat een asielzoeker in afwachting is van een uitspraak op een door hem ingesteld rechtsmiddel in zijn asielprocedure alle rechtsgevolgen van de meeromvattende afwijzende asielbeschikking moeten worden geschorst.

Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank dat de rechtsgevolgen van de toegangsweigering dus wel blijven gelden. Daaraan doen de overwegingen van het Hof in





het arrest Ghandi niet af. De maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw is ook overigens op goede gronden opgelegd. Daarvoor is immers slechts vereist dat de toegang is geweigerd en dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken of de voorbereiding van het vertrek of de uitzetting zal ontwijken of belemmeren. Dit is naar het oordeel van de rechtbank een situatie die moet worden onderscheiden van de situatie die het Hof noemt in overweging 62 van het arrest Ghandi. Hoewel ook een maatregel op grond van artikel 6 van de Vw is aan te merken als een inbewaringstelling op grond van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn, is relevant dat het in deze gevallen gaat om vreemdelingen die nog geen toegang tot Nederland hebben gekregen, waar bovendien de nadruk ligt op de vertrekplicht van de vreemdeling en niet op de uitzetting door verweerder. Naar het oordeel van de rechtbank ziet de genoemde overweging 62 van het arrest Ghandi alleen op een bewaring op grond van artikel 59 van de Vw. Een andersluidende en verderstrekkende uitleg van deze overweging zou naar het oordeel van de rechtbank ook niet stroken met het grensbewakingsbelang dat met een maatregel op grond van artikel 6 van de Vw gediend wordt.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11575](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/11575)

[Naar inhoudsopgave](#)